

[Bomholt.]

retfærdigt. Noget andet er, om den paa-gældende Kommune i saa Fald ikke bør være repræsenteret i Fredningsnævnet, jfr. § 3, sidste Stykke.

I Paragrafferne vedrørende Overfredningsnævnet, §§ 19—22, udvides Ankeretten. Enhver Sag kan uden Hensyn til Erstatning eller dennes Størrelse indankes for Overfredningsnævnet. Naar Erstatningen andrager et Beløb af 500 Kr. — hidtil har det været 200 Kr. —, skal Sagen forelægges for Overfredningsnævnet. Og saa følger Bestemmelsen om, at Overfredningsnævnet er berettiget til at udvide eller indskrænke Fredningens Omfang. Det er ikke utænkeligt, at en saadan Kompetence, der tillader større Selvstændighed i Opfattelsen og større Smidighed i Udførelsen, kan medføre gunstigere Resultater. Hidtil har Overfredningsnævnet jo i alt væsentligt maattet begrænse sin Virksomhed til et Ja eller et Nej. Overfredningsnævnets Medlemmer — det gælder i hvert Fald Rigsdagsmændene — maa i høj Grad tænke paa de finansielle Konsekvenser, som Finansminister, Regering og Rigsdag til sin Tid skal tage Stilling til, medens de lokale Nævn vel til Trods for al økonomisk Sans er mere følelsesmæssigt optagne af Fredningens æstetiske eller sociale Værdi, og der kan derfor fra lokal Side opstaa en Del Fortrydelse en Gang imellem. Det er givet, at Overfredningsnævnet ogsaa i Fremtiden maa tage Bekosteligheden i Betragtning og en Gang imellem bedrøve den Ejer, der har sat Næsen op efter en Erstatning, thi den Ejer, der kværulerer mest over en paatænkt Fredning, er som oftest den mest skuffede, naar Fredningen til Slut afvises. Den Slags Tilfælde vil ogsaa indtræffe i Fremtiden, men det er muligt, at den større Bevægelighed, som Overfredningsnævnet faar, vil give flere Ja og færre Nej, end det hidtil har været Tilfældet.

Set som et Hele betyder Lovforslaget et saare betydningsfuldt Fremskridt. Det forener store Perspektiver med roligt Maadehold, og det nye er paa solid Maade indføjet i den Tradition, der er skabt. Forslaget er paa sin Vis et „Danmark for Folket“.

Den første Naturfredningslov blev vedtaget af alle 4 Partier. Jeg skulde tro, at vi ogsaa denne Gang gennem Forhandling kunde samle stor Tilslutning til Lovforslaget her.

Kyed: Ved Behandlingen af det foreliggende Lovforslag tror jeg ikke, at de Meningsforskelligheder, der kan være om de

enkelte Paragraffer, i nogen Maade fra nogen Side kan tages som Udtryk for, at man ikke er enig i det Formaal, man har med denne Lovgivning. Alle ønsker Fredning i videst muligt Omfang, med Hensyn-tagen til de praktiske Forhold i vort Land, for at vi kan bevare Landets Skønhed saa meget som muligt. Det har ikke alene faaet Udtryk i den Tale, som den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti holdt, men ogsaa i de Taler, der er holdt her i Rigsdagen om Fredning. Det var Tilfældet under Debatten i 1917 og under Debatten i 1925—26; alle var enige om Formaalet, og da der i 1926 var fremsat et Lovforslag, naaede vi ogsaa ret langt i Udvalgsarbejdet; vi var blevet enige fra alle Sider, men paa Grund af, at Tiden var saa stærkt fremrykket, idet vi først blev færdige lige før Rigsdagens Hjemsendelse, maatte vi indskrænke os til at aflevere en Beretning med de foreløbige Ændringsforslag. Arbejdet var imidlertid ikke gjort forgæves. Som man vil se, indeholder det foreliggende Lovforslag adskilligt af det, der indeholdtes i de foreløbige Ændringsforslag, man dengang var blevet enig om i Rigsdagsudvalget.

Jeg maa give den højtærede Statsminister Ret i, at Befolkningens Opfattelse af den frie Natur er ændret i de senere Aar, og det er medvirkende Aarsag til, at man nu ønsker en Ændring i den gældende Naturfredningslov. Derimod kan jeg ikke være enig med det ærede Medlem Hr. Bomholt om, at Opfattelsen af, hvad Skønhed er, forandrer sig. Der sker blot en Tilvænnning. Men vi, der lever i Naturen, synes nu altid, at disse Stærkstrømsmaster er uskønne, vi kan ikke faa dem til at passe ind i Naturen, og der er paa mangfoldige Omraader, maaske af dem, der har ment det modsatte, syndet imod Naturen, fordi de har manglet Forstaaelsen.

Men jeg er, som sagt, enig med den højtærede Statsminister om, at der er sket en betydelig Ændring i Opfattelsen af den frie Natur. Og nu er det en Saga, der her fra Talerstolen i sin Tid blev udtalt af den socialdemokratiske Ordfører, A. C. Meyer, at i hans Ungdomstid kendte de færreste Københavnerne ikke Landet Nord for Skodsborg; nogle havde været paa Udenlandsrejse, men en Udflygt saa langt som Nord for Skodsborg var en stor Begivenhed for de fleste. Nej, nu farter man ud alle Vegne, og det har ogsaa bevirket en Ændring i Opfattelsen og medført Krav paa Adgang til mange Omraader.

Men beklageligvis har man i Nordsjælland faaet en uheldig Ordning af Be-